

Elemi düh

(írta: Kovács Gyula, alias Julius D. Smith)

Megint rémálomból ébredtem. Újra azt álmodtam, hogy Connie meghalt. Ez megy már napok óta. Egy újabb lelki baj, amitől csak még betegebb leszek...

Hogyan jutottam ebbe a helyzetbe? Nehéz a történet minden részletét felidézni. Nyugodtan állíthatom, hogy vannak benne sötét foltok. Bár azt kötve hiszem, hogy bármit is nyugodtan tudnék csinálni. Már jó ideje nem így működök. Viszont ha életem legborzalmasabb pillanatában nyugodt lettem volna, Connie még mindig élne. De nem akkor romlottak el a dolgok, az csak egy folyamat legutolsó és egyben legfontosabb mozzanata volt.

A történet akkor kezdődhetett, amikor egy szokatlan baleset ért a laborban. Megszúrta magam a laborban egy injekciós fecskendővel, mielőtt annak tartalmát egy kísérleti patkányba üríthettem volna. Onnantól kezdve én lettem a patkány, mert az oldat hatásáról, amivel korábban nem is dolgoztam, semmit nem tudtam. Sok mindent nem kötöttek a fejesek az orromra korábban sem. Később sem lettem okosabb, amikor a labor orvosa beutalt egy kis vérátömlesztésre a Trinity kórházba.

Connie ápolónőként dolgozott a kórházban. Lassan összeemelegedtem a lánnyal, a kórházból kikerülve pedig még szorosabb lett a kapcsolatunk. Összeköltözés lett a románcból, amit én erőltettem, a lány csak lemondóan belement. Viszont, ha jobban ismert volna, akkor széles ívben elkerül. Ha sejtettem volna, hogy mire vagyok képes, én is kitértem volna a magam útjából.

Erős nosztalgiával gondolok vissza most is a Connie beköltözését követő első napokra, amikor még úgy tűnt, hogy nem vet semmi árnyékot a kibontakozó viszonyunkra. Legfeljebb az, hogy az időnként rám törő remegés miatt tartósan táppénzes állományba kerültem. Így legalább volt időnk egymásra, de a romlás csírái már akkor ott lapultak a felszín alatt. A változás első kis jelei, a hirtelen hangulatváltozásaim számomra nem tudatosultak, de mindenki más így volt ezzel. A barátnőmnek persze feltűnt, hogy nagyon gyorsan váltok át angyalból ördögbe, de kezdetben nem tulajdonított neki jelentőséget. Új volt még a viszonyunk, nem volt viszonyítási alapja.

Ahogy az lenni szokott, a jó nem tartott sokáig. Egyre többet volt indokolatlan rosszkedvem, a hangulatváltozásaim pedig szélsőségesebbek lettek. Connie ugyan türelmes típus volt, de egyre nehezebben viselte gyakori dühkitöréseimet. Jó egy héttel ezelőtt aztán eljutottunk a szétköltözés határára. És akkor kezdődtek a rémálmaid... Az álmok, amik mindig úgy végződtek, hogy a barátnőm meghalt... Ma reggel is Connie haláláról álmodtam... Illetve, a halálát megint nem láttam, csak a holttestét. Mellettem feküdt az ágyban, vérben úszva. Rólam is csorgott a vér, az ő vére. A kezemben pedig ott volt a véres kés. A látvány ugyan kitaszított az álomból, de percekig nem tudtam magamhoz térni, egyre az nyomasztott, hogy mit követtem el. Akkor megint összecúszott számomra az álom és a valóság. Amikor felébredtem, ösztönösen a lány felé nyúltam. Meglepődve vettem tudomásul, hogy nincs a helyén. Az üres fekhelye ugyanakkor meg is nyugtatott. Nem követtem el semmit, a véres gyilkosság csak egy rossz álom volt.

Pár perccel az ébredésem után, hálóingben a barátnőm kijött a vécéből. Megállt az ágy mellett és én csodálkozva néztem rá.

- Mi van veled, Frankie? – kérdezte hasonló arckifejezéssel.
- Miért?
- Úgy nézel rám, mintha most látnál először – válaszolta fáradtan. Látszott, hogy ő sem aludt jól.
- Az előbbi álom után számomra újjászületél... – jegyeztem meg erőtlen mosollyal.
- Mit álmodtál? – kérdezte, miközben hálóruhában leült az ágy szélére. Nem volt mit tenni, el kellett mesélnem a visszatérő álmomat, amit napokig magamban tartottam. Úgysem tudtam volna sokáig menekülni a kérdései elől.

Connie figyelmesen hallgatta végig az álmomat. Néhány lélegzetvételnnyit hallgatott a véres végkifejlet után is.

- Akár még jót is jelenthet ez az álom... - motyogta.
- Miért jelentene jót?
- Talán az jelenti, hogy szétválunk...
- Ez neked jó?
- Egyre inkább úgy tűnik, de hagyjuk. Úgysem érzed, hogy milyen fárasztó vagy – felelte, majd bement a fürdőszobába.

Majdnem mondtam egy cifrát, de végül nem szóltam semmit. Visszafojtottam a dühömet, mivel nem akartam tovább feszíteni a húrt. Már akkor feltűnt, hogy a düh visszatartása óriási erőfeszítésembe kerül. Mintha valami, ami addig vissza volt fojtva, óriási erővel akart volna a lelkem mélyéről a felszínre törni. Valahol mélyen éreztem, hogy már nem sokáig tudom visszatartani. Az is ott motoszkált bennem, hogy az érthetetlen dühöt nem pusztán Connie viselkedése, hanem a pusztja jelenléte is kiválthatja belőlem.

Hamarosan, immár bugyiban és melltartóban a barátnőm kijött a fürdőszobából, és a jobb kezét a derekára téve megállt az ágyam mellett.

- Még mindig nem keltél fel?

Néhány pillanatig nem szóltam semmit, csak néztem rá.

- Jobb lenne, ha elköltöznél... - motyogtam magam elé.
- Hogy aztán délig alhass? Vedd már észre magad! Neked segítségre van szükséged!

Nem szóltam semmit, de az emberbaráti dumától mindig hányingerem volt.

- Megkukultál? Mi bajod van?
- Az érdekedben szólok. Félek, hogy ártanék neked.
- Ártanál? Hogyan?

Megint néma maradtam, mivel fogalmam sem volt a hogyanról. Connie csak értetlenül nézett rám.

- Rendben van, de máról holnapra nem megy. Keresnem kell egy másik helyet.
- Akkor keress... - hagytam rá.

Több szó nem esett köztünk aznap reggel. Csendben végignéztem, ahogy felöltözik, megreggelizik és elsiet a kórházba.

Néhány perccel később már a fürdőszobai tükörbe meredtem, és azon tűnődtem, hogy milyen vacakul nézek ki. Sokat fogytam, az arcom beesett, a szemeimet sötét karikák keretezték. A rosszullét környékezett a látványtól. Ráadásul még egy újabb ideges rángás is erőt vett rajtam. Jobb lenne, ha visszafeküdnék, futott át az agyamon. Megindultam az ágy felé, de hirtelen szédülni kezdtem, és alighogy beléptem a hálószobába, szinte azonnal a padlóra zuhantam. Nem bírtam felállni, és bevillant, hogy talán egész életem folyamán nem éreztem magam olyan gyengének. Nem sokáig törhettem ezen a fejem, mivel hamarosan olyan állapotba kerültem, amelyet nem tudnék pontosan leírni. Nem tudom, hogy elaludtam, vagy önkívületi állapotba jutottam-e, így azt sem, hogy álmodtam vagy hallucináltam-e.

Csak arra emlékszem, hogy egy homályos és lerobbant üzemcsarnokban álltam. A hely ismerős volt, és nem voltam egyedül. Olyan arcok álltak mellettem félkörben, akiket ismertem, de nem az iskolákból, vagy a munkahelyekről, hanem a régi szektából. Megint az emelvény előtt álltunk, ahol éppen zajlott a szertartás. Az álmok vagy a hallucinációk azonban igencsak furcsák lehetnek. Akár két helyen is lehetünk egyszerre, és kívülről is láthatjuk magunkat. Merthogy egy kicsit később már nem a szektavezető vezette a szertartást, hanem én. Kés volt a kezemben, és egy nő felé hajoltam, aki az oltáron feküdt. Hirtelen észrevettem, hogy a meztelen nő nem más, mint Connie, aki hirtelen felsikoltott. Felsikoltottam én is, de nem az álomban vagy az önkívületi állapotban, hanem a valóságban.

Amikor a saját sikolyomra kinyitottam a szemem, a szobában szürkületi félhomály uralkodott. Mennyi lehet az idő, hasított belém a gondolat. A falióra a szemközti falon lógott, de a padlóról nem láthattam. Miután feltápászkodtam, akkor szembesültem a valósággal... Már délután öt óra volt! Mivel a barátnőm reggel hét körül ment el, gyakorlatilag tíz órát feküdtem a padlón. Mit mondok arról, hogy mit csináltam egész nap? Connie mindjárt meg is érkezik... Ez a gondolat sietségre ösztönzött, így kiszedtem a ruháimat az egyik szekrényből, és remegő mozdulatokkal felöltöztem. Az arcomat végigtapogatva eszembe jutott, hogy borotválkoznom is kellene, ezért besiettem a fürdőszobába. A tükörbe nézve teljesen megdöbbentem. Rosszabb bőrben voltam, mint reggel. *Mi a fene történt velem?* – futott át rajtam a gondolat. Nem sokáig gondolkodhattam ezen, mert fordult a kulcs a zárban. Megjött Connie! Ennyit a borotválkozásról! Elindultam, hogy üdvözljem. Ugyanabban a pillanatban kétségbeesve éreztem, hogy újra eluralkodik bennem az a mélyről feltörő, érthetetlen, elemi düh.

Tettem pár bizonytalan lépést, amikor a szobaajtóban szembetalálkoztam a barátnőmmel.

- Te mit csinálsz itt? – kérdezte meglepve.

Nem csak ő lepődött meg, viszont nekem még ki kellett találnom valami épkézláb választ is.

Azaz ki kellett volna, de egyre kevésbé tudtam világosan gondolkodni. Mintha egy vulkán akart volna kitörni belőlem.

- Csak megnéztem magam a tükörben! – kiáltottam ingerülten.

Connie arcára döbbsent kifejezés ült ki, és önkéntelenül hátrébb lépett egyet.

- Mi történt veled? Ritka vacakul nézel ki!

Néma maradtam, de úgy csörtettem el mellette, hogy majdnem elsodortam.

- Válaszolj már!

- Hagyj békén! - ordítottam, és a konyha felé vettem az irányt, ő pedig követett.

- Mondjál már valamit!

Nem tudtam válaszolni semmit, már gondolkodni sem tudtam, mivel vérgőzös köd borult az agyamra. Mikor éreztem ilyesmit utoljára? A szökésem előtti utolsó szertartáson, ahol *emberáldozatot* mutattak be... Ez önmagában is baj volt, csak abban a pillanatban sokkal erősebben mart belém az érzés. *Mint a laborban az a rohadt szer...* Benyúltam az egyik fiókba egy késért, miközben Connie hátulról megfogta a jobb vállamat. Akkor már nem gondolkoztam, csak megfordultam és szúrtam. És akkor hirtelen elszállt a köd, hogy átadja helyét a rémületnek és az iszonyatnak.

Connie mozdulatlanul feküdt a hátán konyhapadlón, még nagyobb döbbenettel az arcán, mint percekkel korábban. Nála csak én döbbsentem meg jobban. Az álmok beteljesültek, de nem vettem őket komolyan... Elejtettem a kést, ami hangosan koppant a véres padlón. Csak akkor értettem meg, hogy mit tettem. Megöltem az egyetlen embert, aki valaha is szeretett. Sírni kezdtem, de tudtam, hogy a sírás nem hozza vissza őt. Majd elfogytak a könnyeim, helyüket tompaság és üresség vette át. Már akkor sejtettem, hogy ezektől nem fogok többé megszabadulni, mint ahogy a rémálmoktól sem...

VÉGE